

boernes Liv, hvorom Frøken Ragnhild og han i Vinterens Løb havde haft saa mangan varm Debat. Frøken Ragnhild tilstod nemlig ganske aabent, at hun afskyede Livet paa Landet, og lagde heller ikke Skjul paa, at hun betragtede Bønder som Væsener, der tilhørte en lavere Menneskekaste, — en Slags snart krybende, snart anmassende, altid ildelugtende Halvmennesker, med hvilke hun ikke ønskede at komme i nærmere Berøring end allerhøjest nødvendigt. Ogsaa nu bestred hun paa det ivrigste Emanuels Anskuelser. Naar mange af disse Bønder — sagde hun — befandt sig saa vel i deres Smuds og mugne Halm og næppe nok attraaede nogen højere Lykke, saa beviste dette blot, hvor lidt de i Virkeligheden endnu adskilte sig fra de umælende, f. Eks. fra Grisene, hos hvem sikkert ogsaa alle Hjertets Følelser var bevaret i uforfalsket Grisethed.

„Men det nytter sikkert ikke, at vi snakker derom,“ endte hun livligt. „De er nu en Gang bleven uforbederlig bidt af en gal Grøftegraver — og det er ganske taabeligt af mig at ville forsøge paa at overbevise Dem. Det Arbejde gør saamænd ogsaa nok en Gang den kære Virkelighed. Vent blot!“

Hun lo; — og som hun sad der i sin lyse, efter nyeste Mode syede Dragt, saa behersket i hver af det slanke Legemes Linjer lige fra Spidsen af den lille fremstrakte Lakske og op til den kæmpemæssige Florentinerhat, der kastede en prikket Skygge som et Kniplingsslør ned over den halve Del af hendes blege Ansigt, kunde man virkelig et Øjeblik komme til at tvivle paa, om hun ogsaa tilhørte den samme Menneskerace som det tunge, kejtede, i Jorden puslende Vadmelsfolk, i hvis Midte hun levede.

Emanuel, som havde følt sig stødt af hendes Ord, gjorde Mine til at gaa. Forinden vendte han sig dog endnu en Gang om imod hende og sagde:

„Jeg skulde dog vide, hvad det var, De vilde meddele mig ... De glemmer vist, at De endnu ikke har sagt mig det.“

Frøken Ragnhild blev lidt rød. Hun havde nemlig ikke haft anden Grund til at kalde ham tilbage end Trangen til at snakke lidt og blive underholdt.